

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/53/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3616205402
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3616205402.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a sudkýň JUDr. Oľgy Lichnerovej a JUDr. Alice Beňovej v spore žalobcu Q. W. U., s.r.o., so sídlom v X., L. 5, N. XX XXX XXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou O. W., s.r.o., so sídlom v X., L. 5, proti žalovanej Y. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. D. XXX, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Y. & L. s.r.o., so sídlom X., Z. XX, N.: XX XXX XXX, o zaplatenie sumy 1.374,66 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 02. októbra 2018, č.k. 3Csp/153/2016-190 takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e.**

Žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 1 374,66 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 900,-eur od 24.10.2015 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenou súdu 29.12.2016 sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 1.374,66 eur s príslušenstvom. Súd vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 3Csp/153/2016-105 zo dňa 06.02.2018 tak, že žalobu zamietol a priznal žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100%. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca. O odvolaní Krajský súd v Trenčíne rozhodol uznesením č.k. 4Co/113/2018-147 zo dňa 24.05.2018 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súd prvej inštancie uviedol, že dňa 02.10.2018 doručila žalovaná prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadrenie k záverom Krajského súdu v Trenčíne z ktorého vyplýva, že nesúhlasí s konštatovaním Krajského súdu v Trenčíne, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky. Mala za to, že k platnému postúpeniu pohľadávky nedošlo, keďže medzi doručením výzvy na zaplatenie a postúpením pohľadávky neprešlo viac ako 90 dní. Ako prílohy predložila rozsudok NS SR 1 Cdo 147/2017 a článok z portálu najpravo.sk. Súd prvej inštancie sa oboznámil so zmluvou o splátkovom úvere zo dňa 15.11.2011 uzatvorenou medzi predchodcom žalobcu a žalovanou a zistil, že na základe zmluvy sa predchodca žalobcu zaviazal poskytnúť žalovanej úver vo výške 900 eur a žalovaná sa zaviazala predmetný úver splatiť v 100 mesačných splátkach vo výške 21,33 eur. V bode 7.6 všeobecných obchodných podmienok je upravená možnosť veriteľa zosplatiť celú pohľadávku v prípade omeškania dlžníka. Súd sa oboznámil so zmluvou o postúpení pohľadávok a prílohou č. 1 k nej zo dňa 23.10.2015 a zistil, že touto zmluvou prešla predmetná pohľadávka na žalobcu, čo mal súd za preukázané z priloženej prílohy č. 1 k tejto zmluve. Súd sa oboznámil s výzvou na zaplatenie zo dňa 09.09.2015 a zistil, že týmto listom vyzval predchodca žalobcu žalovanú na zaplatenie zameškaných splátok najneskôr do 15 dní od doručenia výzvy. V prípade nezaplatenia upozornil žalovanú na možnosť zosplatenia celého dlhu. Výzvu sa žalovanej doručiť nepodarilo a dňa 14.09.2015 bola vrátená predchodcovi žalobcu.

Právne vec súd prvej inštancie posúdil podľa § 2 ods. 1, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z.; § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka; § 151 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Súd prvej inštancie uviedol, že je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý vo svojom rozhodnutí konštatoval, že postúpenie pohľadávky medzi predchodcom žalobcu a žalobcom je potrebné považovať za platné. Vzhľadom na uvedené považoval súd postúpenie pohľadávky za platné, čím bola daná aktívna legitímácia žalobcu v tomto spore. Súd sa následne zaoberal posúdením nároku žalobcu. Súd preskúmal, či predchodca žalobcu pristúpil k zosplatneniu pohľadávky v súlade so zákonnými ustanoveniami. Možnosť zosplatnenia je dohodnutá vo všeobecných obchodných podmienkach pripojených v zmluve o splátkovom úvere, konkrétne v bode 7.6 a teda veriteľ mal možnosť pristúpiť k zosplatneniu celej pohľadávky. Z prehľadu splátok súd zistil, že posledná uhradená splátka zo strany žalovanej bola k 11.03.2014, preto sa žalovaná dostala do omeškania splátkou splatnou dňa 20.04.2014. V zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka môže veriteľ toto právo využiť až po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, v tomto prípade teda 20.07.2014. Predchodca žalobcu pristúpil k zosplatneniu až k 29.09.2015 a zároveň upozornil o uplatnení tohto práva žalovanú v lehote 15 dní listom zo dňa 09.09.2015, ktorý bol žalovanej doručený fikciou v zmysle bodu 10.03 všeobecných podmienok dňa 13.09.2015. Uviedol, že žalovaná si nespĺnila povinnosť v zmysle bodu 10.5 všeobecných obchodných podmienok a neoznámila predchodcovi žalobcu zmenu adresy. Súd konštatoval, že po preskúmaní dospel k záveru, že predchodca žalobcu riadne pristúpil k zosplatneniu pohľadávky. Súd zmluvu uzatvorenú medzi predchodcom žalobcu a žalovanou posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu uzatvorenú medzi dodávateľom a spotrebiteľom fyzickou osobou na vopred pripravenom predtlačenom formulári. Predmetom zmluvy bol úver vo výške 900 eur, jednalo sa o spotrebný úver bez presne uvedeného účelu, s mesačnou splátkou vo výške 21,33 eur, počtom splátok 100, s fixnou výškou úrokovej sadzby vo výške 17,90% ročne, priemernou hodnotou RPMN 26,15%, RPMN 27,56%, s termínom konečnej splatnosti 20.03.2020. Ku dňu podania žaloby žalovaná uhradila čiastku vo výške 612,48 eur. Súd mal za to, že zmluva obsahuje zákonom predpísané náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Z predložených dôkazov nebolo sporné, že predchodca žalobcu so žalovanou predmetnú zmluvu uzatvorili, žalovaná úver čerpala, prestala vykonávať pravidelné mesačné splátky a došlo k vyhláseniu okamžitej splatnosti čo vyplýva z predložených dôkazov zo strany žalobcu, ktoré súd považoval za nesporné. Žalovaná výšku nároku nesporovala, svoju obranu postavila len na neplatnosti postúpenia pohľadávky. Nakoľko v konaní nebol predložený žiadny dôkaz, ktorý by preukazoval, že žalovaná si svoju povinnosť vrátiť poskytnutý úver riadne a včas splnila, súd žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel a uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.374,66 eur. Vzhľadom k tomu, že je žalovaná so zaplatením dlžnej sumy v omeškaní, priznal súd žalobcovi popri istine aj zákonný úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ, a to vo výške podľa § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z.z.. Súd teda priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 900 eur od 24.10.2015 do zaplatenia. O splatnosti prisúdenej sumy súd rozhodol podľa § 232 ods. 3 CSP. Na určenie dlhšej ako zákonnej lehoty na plnenie súd dôvod nezistil. O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 100%, keďže žalobca mal vo veci úplný úspech.

2. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná. Žalovaná mala za to, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil postavenie žalobcu ako aktívne vecne legitimovaného z dôvodu nedodržanie podmienok postúpenia pohľadávky, keďže žalobca nepreukázal splnenie podmienok postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Žalovaná sa nestotožňuje s názorom odvolacieho súdu ani súdu prvej inštancie o tom, že postúpenie pohľadávky je platné a je v tomto konaní daná aktívna legitímácia žalobcu. Žalovaná bola toho názoru, že pred postúpením pohľadávky právny predchodca žalobcu nedodržel ust. § 92 ods. 8 ZoB. Základnou podmienkou konania je aktívna legitímácia žalobcu, pričom žalovaná má za to, že žalobca nemá právo vystupovať v tomto konaní ako žalobca, keďže nepreukázal platne postúpenie pohľadávky. Žalovaná bola toho názoru, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil aktívnu legitímáciu u žalobcu a práve naopak, žalobca nedisponuje dostatočnou aktívnou vecnou legitímáciou v predmetnom konaní. Žalovaná mala za to, že žalobca nepreukázal doručenie predmetnej výzvy a teda trvá na tom, že jej nikdy doručená nebola. Žalovaná preto spochybňuje doručenie výzvy od právneho predchodcu žalobcu. Vyjadrila názor, že ak by aj žalobca preukázal doručenie výzvy zo dňa 09.09.2015, podľa § 92 ods. 8 ZoB, čo žalovaná aj naďalej odmieta, tak nie je dodržaná druhá podmienka v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB, ktorou je omeškanie klienta o viac ako 90 kalendárnych dní. Medzi výzvou zo dňa 09.09.2015 a postúpením, ktoré nastalo dňa 23.10.2014, by uplynulo len 44 dní. Žalovaná trvá na tom, že samotné postúpenie odporuje zákonu, konkrétne kogentnému ustanoveniu § 92 ods. 8 ZoB. Žalovaná poukázala na podporu svojich

tvrdení na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.04.2018. Z odôvodnenie tohto rozsudku podľa žalovanej vyplýva, že ZoB predkladá striktné podmienky, ktoré je potrebné nevyhnutne splniť a teda zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi, ktorý je v omeškanie a dlžníkovo následne nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Zo slova „následne“ jednoznačne vyplýva, že 90 dňové omeškanie dlžníka je nevyhnutné rátať odo dňa, ktorým došlo preukázateľne k doručeniu písomnej výzvy dlžníkovi. Žalovaná uviedla, že ak by bolo 90 dní potrebné rátať od okamihu kedy sa dlžník dostal prvýkrát do omeškania, tak možno povedať, že v praxi by to znamenalo, že klient banky bude v omeškaní napr. 90 dní a banka mu zašle výzvu v 90. deň omeškania a následne na druhý deň postúpi svoju pohľadávku na tretí subjekt. Podľa názoru žalovanej lehota 90 dní má ochrannú funkciu klienta banky, aby mohol po tom, čo je na to bankou vyzvaný splniť svoj splatný záväzok. Strácalo by význam, ak by sa pripustilo, že banka môže aj na druhý deň po odoslaní výzvy postúpiť bankovú pohľadávku. Z ust. § 92 ods. 8 a aj z rozsudku NS SR jednoznačne vyplýva, že až po preukázateľnom odoslaní resp. doručení výzvy banky a až po uplynutí 90 dní od tohto doručenia môže banka postúpiť svoju pohľadávku na tretí subjekt. Súčasne však treba dodržať ďalšie podmienky ako napr. vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, či výpoveď zmluvy, keďže predmetom postúpenia môže byť len splatný bankový úver resp. jeho splatná časť a nie tzv. živý úver. Žalovaná trvá na tom, že argumentácie súdu neobstoja pre časové rozpory - nedodržanie lehoty podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Ďalej žalovaná vyjadrila názor, že je neprijateľné, aby sa v zmluvnom vzťahu so spotrebiteľom uplatňovala zmluvne stanovená fikcia. Z ust. § 92 ods. 8 podľa žalovanej jednoznačne vyplýva, že až po preukázateľnom odoslaní resp. doručení výzvy banky a až po uplynutí 90 dní od tohto doručenia môže banka postúpiť svoju pohľadávku na tretí subjekt. Súčasne však treba dodržať ďalšie podmienky ako napr. vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, či výpoveď zmluvy, keďže predmetom postúpenia môže byť len splatný bankový úver resp. jeho splatná časť a nie tzv. živý úver. Mala za to, že v prejednávanej príhode nebola ani len výzva banky doručená žalovanej a neboli dodržané kogentné ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB, čo má za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky. Rozsudok trpí takou vadou, pre ktorú je nepreskúmateľný. Vzhľadom na uvedené navrhovala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. zmenil tak, že žalobu zamietne a v napadnutom výroku II. zmenil tak, že žalovanej prizná náhradu trov prvoinštančného ako aj odvolacieho konania.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že sa stotožňuje s napadnutým výrokom ako aj s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP /keď nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, ani to nevyžadoval verejný záujem/v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť z nasledujúcich dôvodov:

5. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

6. Uvedené ustanovenie stanovuje podmienky, za ktorých môže banka aj bez súhlasu klienta postúpiť svoju pohľadávku na inú osobu. Jednou z takýchto podmienok pre platné postúpenie pohľadávky je aj písomná výzva banky alebo pobočky zahraničnej banky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách.

Žalovaná vo svojom odvolaní namietala, že táto podmienka pre platné postúpenie pohľadávky podľa uvedeného ustanovenia nebola splnená, keď jej výzva nebola doručená.

7. V predmetnej veci dňa 15.11.2011 právny predchodca žalobcu spoločnosť U. U., a.s. (ďalej len „predchodca žalobcu“) a žalovaná uzatvorili zmluvu o splátkovom úvere (ďalej len „zmluva o úvere“). Súčasťou uvedenej zmluvy o úvere boli aj Všeobecné obchodné podmienky predchodcu žalobcu. Z obsahu spisu vyplýva, že predchodca žalobcu výzvou zo dňa 09.09.2015 vyzval žalovanú na zaplatenie zameškaných splátok najneskôr do 15 dní od doručenia výzvy. Súd prvej inštancie vo svojom pôvodnom rozhodnutí č. k. 3Csp/153/2016-105 zo dňa 06.februára 2018 považoval výzvu zo dňa 09.09.2015 za výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, pričom mal za to, že táto výzva bola žalovanej doručená, keďže žalovaná bola povinná oznámiť veriteľovi zmenu adresy. Odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí č. k. 4Co/113/2018-147 zo dňa 24. mája 2018 s týmto názorom súdu prvej inštancie stotožnil.

8. Rovnako ako vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí zo dňa 24. mája 2018, odvolací súd poukazuje na to, že súčasťou zmluvy o úvere boli aj Všeobecné obchodné podmienky právneho predchodcu žalobcu, v zmysle ktorých podľa bodu 10.5 mala žalovaná povinnosť oznámiť zmenu adresu. Výzvu žalobca žalovanej zaslal na adresu P. D. č. XXX, čo preukázal kópiou zaslanej obálky. Predmetná obálka obsahujúca uvedenú výzvu bola poštovým podnikom vrátená odosielateľovi s poznámkou adresát neznámy. Pokiaľ teda právny predchodca žalobcu zasielal predmetnú výzvu na už neaktuálnu adresu žalovanej, nemožno dospieť k tomu, že podmienka podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách nebola splnená. Ani spotrebiteľský vzťah neznamena, že spotrebiteľ nie je povinný dodržiavať ustanovenia zmluvy a Všeobecných obchodných podmienok, ktoré s veriteľom dojednal. Zákon síce poskytuje spotrebiteľovi zvýšenú ochranu, ako slabšej zmluvnej strane, no nesplnením zmluvných povinností zo strany spotrebiteľa, pokiaľ predchodca žalobcu svoju povinnosť (t. j. zaslať výzvu) splnil, nemôže byť na úkor veriteľa, aj keď v zmluvnom vzťahu ide o silnejšiu stranu. Pokiaľ žalovaná namietala, že je neprijateľné, aby sa v spotrebiteľskom vzťahu uplatňovala zmluvne stanovená fikcia doručenia, a teda ide o neprijateľnú podmienku, je potrebné uviesť, že bod 10.5 Všeobecných obchodných podmienok právneho predchodcu žalobcu odvolací súd za neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskom vzťahu nepovažuje. Predmetné dojednanie stanovuje povinnosť klienta banky oznámiť zmenu údajov. Takéto dojednanie podľa názoru odvolacieho súdu nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá by predstavovala nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Veriteľ nemá inú možnosť ako sa dozvedieť o prípadnej zmene adresy dlžníka len tak, že dlžník mu túto zmenu oznámi. Z uvedených dôvodov bola námietka žalovanej o tom, že nebola splnená podmienka podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, t. j. zaslanie výzvy bankou klientovi, nedôvodná.

9. Žalovaná ďalej vo svojom odvolaní namietala, že súd nesprávne posúdil aktívnu legitímáciu žalobcu, keď v predmetnej veci pri postúpení pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách nebola dodržaná druhá podmienka pre platné postúpenie bankovej pohľadávky, a to omeškanie klienta o viac ako 90 kalendárnych dní, keďže medzi výzvou zo dňa 09.09.2015 a postúpením, ktoré nastalo dňa 23.10.2014 uplynulo len 44 dní. Žalovaná tak bola toho názoru, že zákon vyžaduje, aby dlžníkovo omeškanie dlhšie ako 90 dní bolo následne, t. j. po doručení výzvy v zmysle predmetného ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách. V tejto súvislosti žalovaná svoj názor opierala o rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.04.2018.

10. Odvolací súd s takýmto výkladom predmetného ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, aký uviedla žalovaná vo svojom odvolaní, nesúhlasí. Ako prezentoval odvolací súd vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom uznesení, odvolací súd je aj naďalej toho názoru, že pre platné postúpenie pohľadávky sa nevyžaduje, aby žalovaná bola nepretržite 90 dní v omeškaní od doručenia výzvy. Z predmetného ustanovenia zákona o bankách nevyplýva, že je potrebné, aby bol dlžník v omeškaní nepretržite od doručenia predmetnej výzvy. Podmienkou platného postúpenia bankovej pohľadávky je písomná výzva banky a omeškanie klienta s plnením čo len časti svojho dlhu trvajúce dlhšie ako 90 dní, pričom ale nie je nevyhnutné, aby uvedená doba omeškania klienta uplynula až po písomnej výzve banky, to znamená, že banka nie je povinná čakať, aby mohla platne postúpiť svoju pohľadávku na uplynutie 90 nepretržitých dní po výzve, ak je klient v takomto omeškaní už v čase predmetnej výzvy. Takýto záver je v súlade so závermi občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Trenčíne konaného v dňoch 15. a 16. marca 2018.

11. Pokiaľ žalovaná svoju argumentáciu opierala o rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.04.2018, odvolací súd poukazuje na to, že v predmetnej veci dovolateľ namietal, či predmetné ustanovenie upravuje podmienky, ktoré sú potrebné pre prelomenie bankového tajomstva v prípade postúpenia pohľadávky banky na inú osobu, alebo upravuje podmienky, ktorých splnenie je potrebné pre platné postúpenie pohľadávky banky na inú osobu a s tým súvisiacej právnej otázky, či si banka so svojim klientom môžu dojednať vzájomné práva a povinnosti odchyľne od tohto ustanovenia. Najvyšší súd SR sa tak primárne zaoberal touto otázkou, pričom k otázke toho, či je pre platné postúpenie pohľadávky potrebné, aby od výzvy podľa uvedeného ustanovenia bol dlžník nepretržite v omeškaní 90 dní sa dotkol iba okrajovo. Odvolací súd je preto toho názoru, že uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR nemožno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu k riešeniu tejto otázky.

12. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nebolo dôvodné, súd prvej inštancie správne posúdil otázku aktívnej legitímácie žalobcu. Súd prvej inštancie rozsudok náležite odôvodnil v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia má všetky náležitosti vyžadované uvedeným ustanovením. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nepochybne vyplýva, na základe akých úvah s prihliadnutím na zistený skutkový stav dospel súd prvej inštancie k právnenému názoru vyslovenému v rozhodnutí. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

13. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods.1, § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

14. Toto rozhodnutie bolo senátom krajského súdu prijaté jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).